

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

Cap. X. Præceptum Confessionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

de poenitentia vocantur, nisi fuerint ab Ordinario approbati ad Confessiones Personarum Secularium audiendas, ut in terminis præscriptis Sac. Congregat. Episcopor. & Regular. 20. Decembr. 1616.

14. Quæritur, an Sacerdos simplex in articulo mortis validè absolvat?

Resp. Affirmativè, modò non sit præfens approbatus, vide dicta Superiori cap. num. 16.

15. Quæritur, an, cum Religiosus, vel in itinere, vel, alia causa, de licentia Prælati tacita, vel expressa, extra Ordinem confiterur, Sacerdoti Seculari, vel Regulari, debeat esse approbatus ab Episcopo loci?

Resp. Quamvis plures negent, affirmativè cum Vasquez lib. 5. de poen. cap. 4. §. 2. num. 15. de Presbytero Seculari est certum, cum nullius Confessione extra mortis articulum validè excipiat, nisi approbationem, ad formam Trid. ab Episcopo loci obtineat; dubium est de Regulari approbato à suo Prælato: & in hoc etiam tutius est, ut accedat Episcopi approbatio; ratio est, quia nullus dubitat, quin valida sit Confessio Religiosi (de licentia Superioris) facta Regulari alterius Ordinis, ab Episcopo approbato: & in quaestione est, an valida sit, si solum sit approbatus à proprio Prælato Regulari: ergo in praxi nostra sententia alteri est præferenda, nam, cum agitur de valore Sacramentorum, est tutior opinio sequenda juxta dicenda lib. 2. cap. 1.

16. Quæritur, an validè absolvat Sacerdos, qui probabiliter, & ex errore communi reputatur approbatus, & Pavarachus, cum revera non sit?

Resp. Negativè, nam, quamvis in casu plures dixerint Ecclesiam tribuere jurisdictionem ad absolvendum, ex quo inde oriatur titulus putativus cum communi errore; tamen, quòd invalidè absolvat, est sententia probabilior, tutior, ac magis communis. Ut valeant gesta ab eo, qui auctoritatem non habet, non sufficit communis error, sed requiritur, etiam titulus à legitimo Superiori collatus, licet titulus, sit reverà invalidus, ob vitium aliquod occultum, juxta dicenda lib. 2. cap. cit. Et plenissimè scripti offic. cur. Ecclesiast. cap. 3. l. ann. 12. ad 19.

CAPUT X.

Prop. XIV. ab Alex. VII. &c.
Præceptum Confessionis.

1. PROP. 14. Qui facit Confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Confessionis.

2. Cum Confessio sacramentalis, integra, nimirum, accusatio peccatorum, facta coram Sacerdote jurisdictionem habente in ordine ad obtinendam absolutionem virtutè clavium, sit in præcepto, videndum est, quotuplex id sit, & quando, & per quam Confessionem quis eidem satisfaciat, itaque

3. Quæritur, quotuplex sit Confessionis præceptum?

Resp. Duplex Divinum, & Ecclesiasticum: utrumque ex Trid. Sess. 14. Can. 6. 7. & 8. & cap. 5. ubi: neque enim per Lateranense Concilium Ecclesia statuit, ut Christi fideles confiterentur, quòd jure divino necessarium, & institutum esse intellexerat; sed, ut præceptum Confessionis.

tionis, saltem semel in anno, ab omnibus, & singulis, cum ad annos discretionis pervenissent, impletur.

4. Divinum, est impositum omnibus, qui post baptismum lapsi sunt in peccatum mortale, Trid. cit. eodem cap. Quos aliquando per se, & directè obligat, ex vi, scilicet, præcepti ipsius Confessionis, independentè à quocumque alio præcepto extrinseco; aliquando vero per accidens, ex vi alterius præcepti.

5. Quæritur, quando præceptum divinum Confessionis per se obliget existentem in mortali, post baptismum commissum?

Resp. 1. In articulo, vel probabili mortis periculo juxta dicta cap. 8. num. 7. ratio est; quia, si quis tunc non confiteatur, exponit se periculo certo, vel probabili moriendi sine Confessione, & non adimplendi præceptum de Confessione Sacramentali, quod de se malum est; & de hac omissione in sequenti Confessione se accusare debet, quia directè peccat contra ipsius Confessionis præceptum. Layman, lib. 5. tr. 6. cap. 5. num. 5.

6. Hinc Medicis à Pio V. const. incipit Super Gregem 11. Martii 1566. innovante Cap. cum infirmitas de pœnit. & remiss. præcipitur, ut relinquunt curam infirmi, quando in tertia die non ostendat fidem scriptam Confessionis factæ, nisi longius tempus infirmo Confessor ob aliquam rationabilem causam, super quo ejus conscientiam onerat, concesserit. Quare Medicus violans const. duplici peccato peccat, & contra præceptum, & contra juramentum, quod emittit de ea observanda. Campion p. 1. cap. 10. nu. 8. tradit Laym. ibid. num. 5. præceptum esse intel-

ligendum, & infirmitas sit gravis, junctâ probabili cum mortis articulo.

2. Cum habetur copia Confessoris, quæ postea prævidetur rationabiliter non habenda, tempore opportuno, sic, ut si quis tunc non confiteatur, verisimiliter non poterit confiteri postea.

3. Ad minus semel in anno, etiam ex præcepto Ecclesiæ: sed, an pluries in anno teneantur, consule DD. interim tibi propono verba Ritualis: quod in peccata facile recidentibus, utilissimum fuerit consulere, ut sapius, puta semel in mense, vel in festis solemnibus confiteantur.

7. Quæritur, quando præceptum divinum de Confessione obliget per accidens?

Resp. Quoties quis debet se ponere in statu gratiæ ex alia quacumque obligatione, ut, cum quis V. G. est sacrificaturus, aut suscepturus Eucharistiam, &c.

8. Est difficultas, an administraturus Sacramentum pœnitentiæ, existens in mortali, teneatur Confessionem præmittere?

Resp. Negativè, nam sufficit, ut per contritionem perfectam se ponat in statu gratiæ: sed, cum quis habet copiam Confessoris convenit, ut confiteatur, ut loquitur Rituale de Sacram. administr. ideo ante omnia Sacramenta commendat Confessionem, cum sit difficilis contritio perfecta. Campion. 2. p. cap. 34. n. 5.

9. Quæritur, an præceptum anni Confessionis per se obliget in Paschate, an solum per accidens, ratione nimirum Paschalis Communionis, quam semper Sacramentalis Confessio mortalium debet præcedere?

Resp. Affirmativè contra Mastrium disp. 12. Theol. moral. qu. 11. art. 2. nu. 40.

Lay-

Layman. *num. 10.* aliosque, ut post Suarez, Azorium, & Sotum dixit Quilici *qu. 16 art. 2. num. 10* scribens ex uniuersali consuetudine Ecclesie, iam legitime præscripta, per se teneri Fideles confiteri determinatè in quadragesima, & præsertim tempore Paschatis. Quæ sententia mihi est certa, ex praxi, tam Pastorum, qui tempore Paschali à Fidelibus suis Confessionem peccatorum exigere solent, quam Fidelium; qui certè, si interrogentur, responderent, se confiteri in Paschate, ut adimpleant Ecclesie præceptum. Propterea confitentur, etiam illi, qui, vel intra annum, etiam sunt confessi, vel ex defectu annorum, aut alia quavis causa, Eucharistiam non sumunt credentes, tunc temporis ad hoc obligari; lege Trid. *cap. 5. cit. in fine.*

10. Et si quaeratur, quantum temporis tempus Paschale comprehendat?

Resp. Illud à Dominica Palmarum, usque ad Dominicam in Albis inclusivè, juxta decretum S. Cong. C. *sub die 8 Julii 1644.* confirmatum ab Innoc. X. *7. Febr. 1647.* lege Barb. ad alleg. *c. 5. Trid. nu. 4.*

11. Quæritur, an qui Paschali tempore, iusta, vel iniusta causa, Sacramentalem Confessionem omisit, teneatur postea, cum primum poterit, confiteri?

Resp. Affirmativè, nam tempus Paschale non est appositum, ut expiret præceptum, sed ad obligationem statuendam, & ne diutius differatur Confessio: discurretur à simili de obstricto ad solvendum debitam in fine anni, à quo non liberatur, ut proximè non solvat, si tunc non solverit: & toties peccat, quoties, oblata occasione, omittit confiteri.

12. Quæritur, an providens toto an-
Maurhaucii Cautela Confess.

no sequenti, vel tempore Paschali sibi futuram copiam Confessoris, teneatur anticipatò Confessionem peragere?

Resp. Affirmativè cum Layman. *cit. à num. 9.* Illung. *traët. 6. disp. 4. art. 6. §. 1. num. 138.* & id tutius dixit Gobat. *traët. 6. disp. 4. art. 6. §. 3. num. 138.* quemadmodum, qui die festo prævidet se non posse audire ultimum Sacrum, tenetur audire unum ex præcedentibus, quia utrumque tempus videtur respici à præcepto, quo ad substantiam spectato; verum confessus ante tempus Paschale tenetur etiam tempore Paschali, si possit *vid. lib. 2. cap. 33.* & hic applica.

13. Quæritur, an habens solum venialia adstringatur præcepto Ecclesiastico de confitendo semel in anno?

Resp. Affirmativè cum D. Bonaventura, Alense, Riccardo, & Fagnano *in 5. ad cap. omnia de penit. & remiss. num. 14.* quæ in praxi probabilior, & tutior sententia est, nam Ecclesia præcipit, ut omnes fideles singulis annis proprio Sacerdoti peccata sua confiteantur, sed, qui solum habet venialia, habet materiam Confessionis, sufficientem ad obtinendam absolutionem Sacramentalem à proprio Sacerdote, ergo tenetur præcepto Ecclesie obedire, cum possit; aliàs esset in potestate cujusque declinare præceptum Ecclesie, asserendo se non habere mortale, & ita aperiretur via figmentis; maxime, quia ad rectam administrationem Ecclesie spectat, ut nulla fiat exceptio, à qua propterea sine exceptione absolute excommunicantur omnes, qui non confitentur semel in anno. Duhamel. *tom. 3. Theol. lib. 4. disert. 3. c. 3. num. 5.*

14. Sed dubitatur, an, qui in Paschate

(L)

Con-

Confessus est venialia, & postea recordatur alicuius mortalis, tenentur iterum confiteri, ut obligationi satisfaciat?

Resp. Affirmative, quia per Confessionem venialium satisfecit solum præcepto Ecclesie, ergo, ut satisfaciat, etiam divino, debet confiteri ea, quorum Confessio etiam à Christo est præcepta.

15. *Quæritur, quinam consentur proprius Sacerdos, inquit. cap. omnis utriusque sexus.*

Resp. Qui habet jurisdictionem ordinariam, hoc est, cui ex suo officio incumbit cura animarum, & potest absque delegatione alterius audire Confessiones: consequenter Summus Pontifex, qui in tota Ecclesia est proprius Sacerdos omnium fidelium, Episcopus in sua Diocesi, & Parochus in sua Parochia.

16. *Nota, eum, qui confitetur Regularibus (qui, supposita approbatione Episcopi, licentiam audiendi Confessiones Sacularium habent à Papa, & ita à proprio, & Summo Sacerdote, ut in Clement. dudum & statimus de sepulchris), satisfacere præcepto Ecclesie, ex const. Superina Clementis X. la 7. Bull. to 5. nec tenentur iterum confiteri Parochiali Presbytero: tex. exprel. cap. Vas elect. cons. de heret. inter extravag. eom. in qua in oppositum reprobatur error Joan. de Poliac; vide Fagnan ad cit. cap. omnis num. 57.*

17. *Quæritur, de quibus verificetur illud, postquam ad annos discretionis pervenerint?*

Resp. De omnibus, qui sunt doli capaces, & sciunt discernere inter bonum, & malum; quod, ut plurimum contingit circa septennium, nisi malitia suppleat ætatem cap. de illis, si secundo de desponsat.

impub. in qua ætate plura patrantur peccata, furti, mendacii, perjurii, &c. cap. Pueris de delict. puerorum, Vid. lib. 2. cap. 33.

18. *Quæritur, quomodo Confessarius se gerere debeat cum meretrice, quatemore Paschali accedit ad Confessionem, ut satisfaciat præcepto Confessionis annua?*

Resp. Advertat, an sit in actuali peccato, & meretricio: & quatenus invenerit non esse, interroget: à quanto tempore à peccato cessaverit? an domum peccati mutaverit, & alibi, extra occasionem peccandi habitet? meretricias vestes dimiserit? personas de sua vicinia, quibus scandalum præbuit, novæ conversationis edificavit exemplo? si literas amatorias frugerit? imagines amasiorum alienaverit? an alicujus turpi stipendio vivat? si hoc ultimum neget, & super cæteris affirmet: videat, an se accuset de peccatis quoad numerum, speciem, & circumstantias, quantum possibile est.

Quod si petat à Confessario, ut interrogationibus pro exacta Confessione juventur: præmissis communibus interrogetur à quanto tempore fuerit in peccato? si peccaverit cum habentibus votum castitatis, uxoris, & consanguineis? si modo præpostero, in vase non naturali, ad generationem non ordinato? si occidit prolem, & procuravit abortum? si à Religiosis, & filiis familias aliquid accepit? si fuit causa inimicitia, homicidii, & discordiarum? si ad peccandum adhibuit veneficia, præsertim amatoria, superstitiones, &c. si alios, vel alias ad peccandum induxit? interrogetur de impuris cogitationibus, locutionibus, canticis, pollutionibus, &c. de commestationibus, & potationibus;

bu; de Sacramentis, Missis, jejunii negligentiis: de vano, & superfluo ornatu ad alligandum ad peccandum: si eum esset infecta morbo, alios infectis? de præcepto annuæ Confessionis, & Communionis, de excommunicationibus contractis, & similibus: & inspecto ejus dolore, contritione cordis, & proposito efficaci non peccandi de cætero, ac suppositis cæteris ad validam absolutionem necessariis, eam absolvat, & in pace dimittat.

20. Sed quid, si eam inveniat innodatam aliqua excommunicatione Episcopo reservata, vel cum casu ad Sacrum Tribunal spectante?

Resp. Eam dimittere debet ad Episcopum, aut Inquisitores respectivè.

21. Sed quid, si alleget tempus deesse, quia in proximo est terminus temporis Paschalis, in quo Parochus solet testimonium exactæ Confessionis, & Communionis exigere, & idè instet pro absolutione?

Resp. Tunc ad Parochum est dirigenda, ut ipsi Sacramentaliter confiteatur, & videat necessitatem prorogandi tempus, suis ovibus fixuræ ad exhibendum testimonium præfatum; & interim eam instruat super modo recurrendi ad Superiores.

22. Quæritur, an per Confessionem voluntariè nullam satisfiat præcepto Ecclesiæ?

Resp. Negativè, & propositio in terminis damnatur ab Alex. ratio est, quia, qui sic confitetur, non satisfacit, rei præceptæ; nam, tam Christus, quam Ecclesiæ præcipiunt Confessionem veram, sed, qui sua culpa invalidè confitetur, non verè confitetur; & peccat peccato omissionis non

implendo præceptum, & peccato commissionis ob sacrilegium commissum per Confessionem invalidam.

23. Sed dubitatur, an incurrat censuras ab Ecclesiâ impositas?

Resp. Affirmativè, quia illis ligantur, qui non satisfaciunt præcepto Ecclesiæ, sed is non satisfacit.

24. Quæritur, an possit absolvi, qui præceptum Ecclesiæ non implevit?

Resp. Affirmativè, modò sit dispositus, & non fuerit declaratus, vel denunciatus excommunicatus, aut omisso Confessionis, vel censura ei annexa non sit Episcopo reservata.

CAPUT XI.

Prop. XV. ab Alex. VII. Sc.

Pœnitentiæ Sacramentalis.

1. PROP. 15. Pœnitens, propria auctoritate, substituere sibi alium potest, qui, loco ipsius, pœnitentiam adimpleat.

Hic, occasione propositionis ab Alex. proscriptæ, casus satisfactionem Sacramentalem tangentes ad proxim Confessarii resolvuntur.

2. Quæritur, an Pœnitentiæ, & Sacramentalis satisfactio differant?

Resp. Affirmativè, nam pœnitentiæ in casu, est opus, vel pœna à Confessario contentibus injuncta, ad satisfaciendum in toto, vel in parte, Deo, pro pœna temporali, peccatis remissis debita: quæ, sublata æterna, in hac, vel alia vita plerumque exolvenda remanet, ut Trid. Sess. 14. cap. 8. & can. 15. de pœnit. satisfactio autem est ejusdem pœnæ executio, seu actio

(L) 2

affli-